

BOMBÁZÓK

Hiányzik a főnök.

Közel egy éve már, hogy segítettem neki meghalni, és azóta én vagyok Chicagóban az egyetlen hivatásos varázsló.

Na jó, izé, *bivatalosan* nem vagyok varázsló. Még mindig afféle famulus vagyok csak. És senkin nem keresek egy bűdös buznyákot sem, már ha nem vesszük számításba a pénztárcákat és értéktárgyakat, amiket néha elemelek a tetemekről, szóval inkább csak amatőr vagyok, semmint hivatásos. Még nyomozói engedélyem sincs, mint a főnöknek, meg telefonkönyves hirdetésem.

De rajtam kívül nincs más. Nem vagyok olyan erős, mint ő volt. Sőt, olyan jó sem. Ez van, velem kell beérni.

Na mindegy, szóval épp a vért mostam le magamról Waldo Butters zuhanyzójában.

Az utóbbi időben elég sokat tartózkodtam a szabad ég alatt, ami nyáron, kora ősszel egyáltalán nem volt olyan borzasztó, mint a legutóbbi szupertél sarkvidéki, dermesztő hidegében. Azzal összehasonlítva olybá tűnt, mint egy trópusi tengerparton aludni. De azért hiányoltam ezt-azt, például a vezetékes vizet, így Waldo megengedte, hogy rendbe szedjem magam, ha szükségét érzem. Csutkára tekertem a zuhany csapját. Maga volt a paradicsom. Afféle ostorozós, horzsolós paradicsom, de attól még paradicsom.

A zuhanyfülke padlója pár másodpercre vörössé vált, majd rózsaszínné halványult a víztől, amellyel a vért mostam le magamról. Nem a sajátomat. Egy Fomor szervitoraiból álló banda hurcolt magával egy tizenöt éves fiút egy síkátorban, a Michigan-tó irányába. Ha eljutnak vele a tóig, még a halálnál is kegyetlenebb sors vár rá. Közbeavatkoztam, de az a fattyú Listen inkább elvágta a torkát, mint hogy futni hagyja zsákmányát. Megpróbáltam megmenteni, miközben Listen eliszkolta a lakájaival. Nem sikerült. Vele maradtam egészen a végéig, míg az érzései egyben az én érzéseim is voltak – vele együtt éltem át haldoklása közben a zavartságot, fájdalmat és rettegést.

Harry nem élt volna át semmi ilyesmit. Ő lett volna a nap hőse. Mindent letaroló tekegolyóként csapott volna szét Fomor csatlószíjait, felragadja a srácot mint valami filmbeli akcióhős, majd biztonságos helyre juttatja.

Hiányoltam a főnököt.

Rengeteg szappant használtam el. Azt hiszem, sírtam is. Már hónapok óta nem törődtem a könnyekkel. Esküszöm, időnként nem is tudtam, hullának-e épp. Miután megtisztultam – legalábbis testileg –, ott álltam a zuhany alatt, magamba szívtam a meleget, élveztem a testemen végigcsorgó vizet. Még mindig érdes volt a golyó ütötte seb hege a lábamon, a színe azonban lila-vörösből haragos pinkre váltott. Butters azt mondta, néhány év alatt teljesen eltűnik majd. Ismét tudtam rendesen járni, ha nem erőltettem nagyon. De fűúj, a lábamnak fel kell újítania ismeretségét a borotvával, más testtájáról nem is beszélve. Sötétszőke hajszínem ellenére is.

Nem akartam ezzel foglalkozni, de... az ápoltság a jókedv kulcsa. Ép testben ép lélek, ilyesmi. Nem vagyok hülye, pontosan tudtam, hogy az utóbbi időben mennyire nem voltam kiegyensúlyozott. A hangulatom úgy szomjazott egy kis lökésre, mint egy csepp vízre. Kihajoltam a zuhany alól, és elcsörtam Waldo vérfarkas csaja, Andi pink műanyag borotváját. Majd egyszer meghálálom.

Nagyjából akkor lettem kész, amikor a meleg víz is kifogyott, kimásztam a zuhany alól, és megtörlököztem. A holmim apró kupacban hevert az ajtónál: egy pár bolhapiacos Birkenstock klumpa, egy őszög nejlón túrahátizsák és a véres ruhák. Kuka az egész. A papucsom részleges nyomokat hagyott a helyszínen található vérben, tehát attól is meg kell szabadulnom. Ezzel a tempóval hamarosan újra be kell vennem magam egy adományboltba. Ez általában jó kedvre szokott deríteni, de már a shoppingolás sem volt ugyanaz.

A kádat és a padlót pásztáztam épp szőrszálakra vadászva, amikor kopogtak. Tovább vizsgáltam a padlót. Ebben a hivatásban a tested hátrahagyott darabjaival elég elvetemült dolgokat tehetnek egyesek – és nem csak tehetnek, tesznek is. Ha nem takarítasz el minden nyomot magad után, azzal gyakorlatilag megkérsz valakit, hogy hús utcával távolabbról felforralja a véred. Köszönöm, nem.

– Tessék! – szoltam ki.

– Hé, Molly – szolt vissza Waldo. – Van, ööö... Van itt valaki, aki beszélni óhajt veled.

Jó néhány dolgot előre egyeztetünk. Ha az „érezni” igét beillesztette volna a mondatba, abból tudtam volna, hogy valami zűr van az ajtó túloldalán.

CSEND ÁRNYAI A POKOL ERDŐSÉGÉBEN

– A Fehér Róka az, akivel vigyáznod kell – intett Daggon, ahogy belekortyolt a sörébe. – Azt mondják, magával a Gonossal rázott kezét, aztán ellátogatott a Bukott Világba, és különös hatalommal tért vissza. A legsötétebb éjjeleken is képes tüzet csiholni, és egyetlen árny sem merészel eljönni a lelkéért. Igen, a Fehér Róka. Bizonyosan a legkomiszabb rohadék ezen a vidéken. Imádkozz, hogy ne vessen szemet rád, barátom. Mert ha szemet vet rád, halott vagy.

Daggon ivócimborájának nyaka olyan volt, akár egy karcsú borospalack, a feje meg mint egy ferdén ráhelyezett krumpli. Nyöszörögve, végrévi akcentussal beszélt, szavai visszhangoztak a megálló ivójának egyik végétől a másikig.

– Miért... miért vetne szemet rám?

– Az attól függ, barátom – válaszolta Daggon, és végigmustrált néhány éppen beögyelgő, túlóltözött kereskedőt. Zilált csipkével díszített fekete kabátot és magas, széles karimájú erdőnépi kalapot viseltek. Két hétig sem bírják majd idekint, az Erdőségekben.

– Attól függ? – kérdezte Daggon ivócimborája. – Mitől függ?

– Sok mindentől, barátom. Tudod, a Fehér Róka fejevadász. Miféle bűnököt követtél el? Mit tettél?

– Semmit. – Nyöszörgése akár egy rozsdás keréké.

– Semmit? Az ember „semmiért” nem köt ki az Erdőségekben, barátom.

Cimborája körbesandított. Virgoncként mutatkozott be. De hát Daggon meg Gálánsként. A nevek nem sokat jelentettek az Erdőségekben. Vagy talán éppen hogy mindent jelentettek. Mármint az igaziak.

Virgonc hátradólt, és úgy húzta be azt a horgászbot nyakát, mintha el akarna sülyedni a sörében. Rá fog harapni a csalira. Az emberek szerették a Fehér Róka történeteit hallgatni, Daggon pedig szakértőnek tartotta magát. Mármint a történetekért cserébe szakértőként fizettette meg az italát a Virgonchoz hasonló kis patkányokkal.

Adok neki egy kis időt a rágódásra, gondolta Daggon, és elmosolyodott magában. *Hadd idegeskedjen.* Virgonc hamarosan további információkat igyekszik majd kihúzni belőle.

Amíg vártak, Daggon hátradőlt, és felmérte a helyiséget. A kereskedők alkalmatlankodni kezdtek, és ételt követeltek, mondván, hogy egy órán belül útra kell kelniük. Ezzel csak ostobaságukat *bizonyították.* Éjjel akarnak az Erdőségben utazni? Jóraló telepesek képesek rá. De ezek az emberek... valószínűleg egy óra sem kell hozzá, hogy megsértsék az Egyszerű Szabályok valamelyikét, és magukra uszítsák az árnyakat. Daggon kiverte a fejéből az idiotákat.

Ellenben az a fickó a sarokban... tetőtől talpig barna ruhában, a négy fal között is kalappal a fején... Az a fickó igazán veszélyesnek tűnt. *Vajon ő az?*, gondolta Daggon. Amennyire tudta, soha senki nem élte túl a Fehér Rókával való találkozást. Tíz év alatt több mint száz körözöttet fogott el. Valakinek ismernie kellett a nevét, elvégre az erdőbeli hatóságok rendre kifizették neki a jutalmat.

A megálló tulajdonosa, Csend asszony odalépett az asztalhoz, és minden teketória nélkül levágta Daggon elé a rendelését. Fintorogva utántöltötte a sörét, rácsurgatva egy adag habot a férfi kezére, majd elsántikált. Vaskos nőszemély volt. Kemény. Az Erdőségben mindenki kemény. Legalábbis azok, akik életben maradnak.

Hallotta, hogy Csend részéről a fintorgás üdvözlésnek számít. Extra adag őzhúst adott a férfinak – gyakran tett így. Daggon szerette azt gondolni, hogy a nő kedveli őt. Talán egy nap...

Ne légy ostoba, mondta magának, ahogy nekilátott az igencsak szaftos éték elfogyasztásának. Egy követ is jobb lehet feleségül venni, mint Hegyvidéki Csendet. Egy kőből is több szeretet árad. Valószínűleg azért kapott tőle extra szeletet, mert felismerte a visszatérő vendég értékét. Mostanában egyre kevesebben jártak erre. Túl sok az árny. És akkor még ott van Chesterton is. Az aztán a ronda ügy.

– Szóval... ez a Róka, ez egy fejdadász? – A férfi, aki Virgoncnak nevezte magát, mintha izzadni kezdett volna.

Daggon elmosolyodott. Ez aztán alaposan horogra akadt.

– Nem csak egy fejdadász. *A fejdadász.* Bár a Fehér Rókát nem érdeklik a kisstílű zsványok... és ne vedd rossz néven, barátom, de téged meglehetősen kisstílinek nézlek.

A cimborája egyre idegesebb lett. Mégis *mit* követhetett el?

LÁNY A TÜKÖRBEN

Mondhatnánk, hogy ártalmatlan szívatásnak indult, bár ez nem teljesen fedné a valóságot. *Annyira* azért nem volt ártatlan. A lényeg az, hogy Wharton rosszul viselkedett, és a Liga arra jutott, hogy meg kell büntetni érte. Akkor talán abbahagyja, vagy egy kicsit kevésbé fog rosszul viselkedni, de legrosszabb esetben a Liga majd jobban érzi magát attól, hogy egy kis szenvedést okozott Whartonnak. Ez is valami! Nem is kevés.

Ártatlannak te sem nevezned. De azt beláthatod, hogy elég érthető. És amúgy is, komolyan létezik szerinted olyan, hogy ártalmatlan szívatás?

Plum volt a Liga alapítója és elnöke, akit senki sem választott, de nem is vitatott. A többiek besorozása folyamán a Ligát dicsőséges, ősi varázskapui hagyománynak állította be, ami egyébként nem volt igaz, bár mivel az iskola négyszázvalahány éve állt fenn, Plum erősen valószínűnek tartotta, hogy valamikor a múltban is léteznie kellett valamiféle Ligának vagy más hasonló szervezetnek, amelyet a jelenlegi az előzményének tekinthet. Kizárni legalábbis nem lehetett. Még úgy sem, hogy a lány az ötletet egy P. G. Wodehouse-történetből merítette.

Órák után egy mókás kis trapézforma teremben gyűltek össze a Nyugati Toronyban, amely, már amennyire ők ezt meg tudták ítélni, kiesett az intézmény mágikus védelmi hálózatából, így itt biztonságosan megszeghették a takarodóra vonatkozó szabályokat. Plum teljes hosszában elnyúlt a padlón, a Liga ügyeit általában ebben a testhelyzetben intézte. A többi lány fotelokban és kanapékon heverészett, mint egy sikeres, bár kimerítő és szerencsére már berekesztett buli után a szétszórt konfetti.

Plum elcsendesítette a termet egy kis varázslattal, ami nagyjából tízméteres körzetben elnyelte az összes hangot, mire minden figyelem rá összpontosult. Amikor Plum varázslatot hajtott végre, arra mindenki felfigyelt.

– Szavazzuk meg – szólt komoly hangon. – Azok, akik úgy gondolják, tréfáljuk meg Whartont, mondjanak igent.

Az igenek a jogos haragtól a cinikus érdektelenségen át az álmatag beletrördésig terjedő hangszíneken hangzottak el. Plumnak el kellett ismernie, az órák utáni, homályba burkolózó cselszövés valóban kivérezte kissé az ember alvásidejét. Kicsit igazságtalan volt ez a többiekkel szemben, mert amíg Plum jó tanuló volt, aki úgy vágta át magát a házi feladatokon, mint forró kés a vajon, eközben nagyon jól tudta, hogy a többieknek ennél nehezebb a dolga. Az ő megfigyelőpontjáról a szavazás többé-kevésbé ellentetés nélkülinek hatott, ahogy behunytt szemmel, hanyatt feküdt a padlón, barna haja szétterült a szőnyegen, amely egykor pihe-puha lehetett, de mostanra csillogó, kemény, tömör felületté tapodták.

Na jó, de tényleg többségi volt a döntés. A lány eltekintett az elhangzó nemektől.

– Őrjítő, amit csinál – törte meg Emma a kialakuló csendet, mint a focista, amikor gólt lő tizenegyesből, és utána még egyszer berúgja a hálóba a labdát. – Iszonyúan őrjítő.

Ez túlzás volt, de tény, hogy a tanács nem hagyhatta annyiban. Nem mintha Wharton bűne élet-halál kérdése lett volna, azonban le kellett állítani. Erre a Liga megesküdtött.

Darcy a kanapén ült a nagy tükörrel szemben, amelynek ütött-kopott fehér keretét a falnak támasztották. A tükörképével játszadozott: hosszú, elegáns ujjával egy varázslaton dolgozott, amely megnyújtotta, aztán összenyomta, megnyújtotta és összenyomta. A dolog hogyanját Plum nem értette, de a tükörmágia Darcy specialitásának számított. Kicsit magamutogatón csinálta, de Plum nem róttá fel neki. Nem sok alkalma volt használni.

A Wharton-ügy konkrétumai az alábbiak szerint alakultak. A Varázskapuban az étkezések során a felszolgálás java részét az elsősök végezték, akik a többiek után ettek. De a hagyomány azt diktálta, hogy minden évben kiválasszanak egy negyediket, aki a borokért felelt: az ételekhez párosításért, a kitöltésért, mindenért. Whartont érte az a megtiszteltetés, hogy erre kiválasztották, és nem is alaptalanul. Tényleg sokat tudott a borról, vagy legalábbis egy csomó borvidék nevét fel tudta idézni a mindenféle eredetmegjelölés és hasonló szakszavak mellett. (Azt tudni kell, hogy egy másik negyedévest is jelöltek a borászai pozícióra abban az évben, a mókás nevű Claire Beart. Wharton higgadtan és nyilvánosan kicsinálta, amikor egy vakkóstoláson megkülönböztetett egy Gigondast egy Vacqueyrastól.)

SZÜZEK

1740. OKTÓBER

A FRANCIAORSZÁGI BORDEAUX MELLETT

Ian Murray attól a pillanattól fogva tudta, hogy valami rettenetes történt, hogy meglátta a barátja arcát. Már önmagában az is bizonyítékul szolgált erre, hogy Jamie Frasert látja, nemhogy az arckifejezése.

Jamie a fegyverkovács kocsija mellett állt, két keze tele volt a felszereléssel, amellyel Armand látta el, és holtápadtan imbolygott előre-hátra, mint egy nádszál a Loch Awe-ben.* Ian három nagy lépéssel odaért hozzá, és elkapta a karját, mielőtt összeesett volna.

– Ian! – Jamie olyan megkönnyebbültnek tűnt láttára, hogy Ian azt hitte, mindjárt könnyekben tör ki. – Te jó ég, Ian.

Ian magához szorította Jamie-t, és abban a pillanatban érezte, hogy a teste megmerevedik, és visszatartja a lélegzetét; ezzel egy időben a kötéseket is kitapintotta az inge alatt.

– Jézusom! – kezdte döbbenten, de utána inkább csak köhögött egy kicsit, és így folytatta: – Jézusom, ember, de örülök, hogy látlak. – Gyengéden megveregette Jamie hátát, majd elengedte a fiút. – Biztosan rád férne egy tál étel, mi? Na gyere!

Egyértelműen tudták, hogy abban a percben nem beszélhetnek nyíltan; Ian lopva odabiccentett Jamie-nek, majd elvette tőle a felszerelés felét, és odavezette a tábortűzhöz, hogy bemutassa a többieknek.

Jamie a legjobb napszakot választotta a felbukkanására, gondolta. Mindenki fáradt volt, de örült, hogy leülhet, és derűs várakozással tekintett a vacsorája és az aznap esedékes alkoholadagja elé. Készen álltak arra a szórakozásra, amelyet egy zöldfülű bemutatása biztosíthatott

* Loch: tó skótul.

számukra, de már nem maradt energiájuk az ilyesfajta szórakozások fizikai aspektusaihoz.

– Az ott Nagy Georges – mondta Ian, miközben ledobta Jamie holmiját, és a tábornőtül túloldala felé mutatott. – Az a kis emberke pedig mellette a ragyákkal Juanito; ő nem igazán tud se franciául, se angolul.

– Miért, beszél bármelyikük angolul? – dobta le Jamie a barátja példáját követve a felszerelését, majd rogyott le a zsákjára, miközben szórakozottan begyúrta a kiltjét a két térde közé. Tekintete végigvillant a körben ülőkön, majd egy félmosollyal odabiccentett nekik a maga szégyenlős módján.

– Én igen – hajolt át a kapitány a mellette ülőn, és nyújtott kezet Jamie-nek. – Én a *le capitaine** vagyok. Richard D’Eglise. Szólíts kapitánynak. Te elég nagydarabnak tűnsz ahhoz, hogy a hasznodat vehessük... a barátod azt mondja, Frasernek hívnak, ugye?

– Abbiza, Jamie Fraser. – Ian elégedetten nyugtázta, hogy Jamie egyenesen a kapitány szemébe néz, és összeszedi az erejét annyira, hogy megfelelő nyomatékkal viszonzza a férfias kézfogást.

– Tudsz mihez kezdeni a karddal?

– Tudok. És az újjal is, ha már itt tartunk – pillantott Jamie a felhúrozatlan újra a kapitány lábánál és a mellette fekvő rövid nyelű baltára. – De baltát még nem nagyon használtam, ha a favágást nem számítjuk.

– Az jó! – szólt közbe valaki franciául. – Pontosan arra kell majd használnod. – Néhányan felnevettek, ami azt jelentette, hogy legalábbis megértették az angolt, akár hajlandók voltak ezen a nyelven megszólalni, akár nem.

– Most egy katonai osztaghoz csatlakoztam, vagy a szénégetőkhöz? – emelte meg Jamie az egyik szemöldökét. Ezt franciául kérdezte, nagyon jól beszélt ugyanis a nyelven, enyhe párizsi akcentussal, mire elég sok szem elkerekedett. Iannek minden aggodalma ellenére le kellett hajtania a fejét, hogy elrejtse a mosolyát. Lehet, hogy a kölyök mindjárt arccal zuhan a tűzbe, de – Ian kivételével – senki nem fogja észrevenni, hogy baj van.

*A kapitány.